

Zarzuty i główne argumenty

I. Na poparcie odwołania od postanowienia, którym Sąd uznał skargę za niedopuszczalną:

I.1- . W odniesieniu do braku legitymacji procesowej. Naruszenie prawa: naruszenie lub błędne zastosowanie art. 263 ust. 4 TFUE; art. 6 i 13 EKPC; art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; art. III.8.2 decyzji C (2010) 4456; art. 296 ust. 2 TFUE przez brak lub sprzeczność uzasadnienia i rozstrzygnięcia; art. 107 i art. 108 ust. 3 TFUE.

- wada zaskarżonego postanowienia, gdyż nie uwzględniono, że SACBO jest podmiotem współfinansującym i odpowiedzialnym za całość inwestycji i jej realizację, wobec czego ponosi wszystkie skutki zaskarżonej decyzji czy to z powodu braku odzyskania nakładów inwestycyjnych, czy też w związku z kwotami podlegającymi zwrotowi lub też sformułowanymi w decyzji zarzutami, z których wszystkie dotyczą zachowania wnoszącego odwołanie;
- naruszenie art. 107 i 108 TFUE, gdyż Sąd nie uwzględnił, że żądanie zwrotu współfinansowania przez ENAC jest zgodne z prawem Unii aktem związanym i że brak zwrotu oznacza bezprawną pomoc państwa;
- wada zaskarżonego postanowienia, gdyż nie uwzględniono roli, jaką SACBO odegrało w postępowaniu, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji;
- wada zaskarżonego postanowienia, gdyż nie uwzględniono, że SACBO posiada legitymację procesową, gdyż jego reputacja doznała uszczerbku z powodu zaskarżonej decyzji.

I.2- . W odniesieniu do braku zaskarżalności kwestionowanej decyzji. Naruszenie prawa: Naruszenie lub błędne zastosowanie art. 263 ust. 4 TFUE i naruszenie art. III.3.6 i III.3.9 decyzji w sprawie finansowania; naruszenie lub błędne zastosowanie art. 263 ust. 2 TFUE z powodu sprzeczności w uzasadnieniu.

- wada zaskarżonego postanowienia, gdyż nie uwzględniono, że zaskarżona decyzja rozstrzyga już jasno i ostatecznie w przedmiocie zakresu finansowania i kwot podlegających zwrotowi, wobec czego sama stanowi obowiązek zwrotu;
- wada zaskarżonego postanowienia, gdyż nie uwzględniono, że zaskarżona decyzja ostatecznie zamyka postępowanie w sprawie zmniejszenia finansowania niezależnie od następującego po nim etapu faktycznego odzyskania.

II. Powtórzenie zarzutów z pierwszej instancji⁽¹⁾ do celów art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207, s. 46.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Firenze (Włochy) w dniu 12 czerwca 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Skerdjanowi Celajowi

(Sprawa C-290/14)

(2014/C 292/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Firenze

Strony w postępowaniu głównym

Skerdjan Celaj

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów prawa krajowego państw członkowskich, przewidujących karę pozbawienia wolności do lat czterech dla obywatela państwa trzeciego, który po tym jak został odesłany do kraju pochodzenia, nie tytułem ani nie w konsekwencji sankcji karnej, powrócił na terytorium państwa z naruszeniem legalnie wydanego zakazu wjazdu, w sytuacji kiedy taki obywatel nie został uprzednio poddany środkom przymusu określonym w art. 8 dyrektywy 2008/115/WE celem jego szybkiego i skutecznego wydalenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. U. L 348, s. 98).

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-302/14)

(2014/C 292/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując dla niektórych części swojego terytorium przepisów transponujących definicje zawarte w art. 2 pkt 2, 7 i 9 i wymogi przewidziane w jej art. 8 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 11 ust. 2–5, art. 18 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽¹⁾ i załączniku II do niej lub w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 28 ust. 1 tej dyrektywy.
- Nałożenie na Królestwo Belgii na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE dziennej kary pieniężnej w wysokości 42 178,50 EUR, obowiązującej od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału i płatnej na rachunek zasobów własnych Unii Europejskiej z powodu uchybienia obowiązkowi powiadomienia o środkach transpozycji dyrektywy przyjętej zgodnie z procedurą legislacyjną.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2010/31/UE upłynął w dniu 9 lipca 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 153, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus (Finlandia) w dniu 30 czerwca 2014 r. – Nike European Operations Netherlands BV przeciwko Sportland Oy Oy w upadłości

(Sprawa C-310/14)

(2014/C 292/24)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hovioikeus